

ли велики и гениални на полето на реционалната философия и прочути богослови. Кеплеръ, знаменитий астрономъ като откривалъ нови царства въ вселенната, винаги, както говори самъ, като разуменъ мъжъ е обожавалъ Бога, Твореца на вселенната. „Великъ си Ти Боже създателю! Душата ми нека да прослави името Ти, както го прославяватъ и ангелитѣ“. А като написалъ съчинението си за гармонията на свѣта, Кеплеръ завършилъ същото съ тия думи, или по-добрѣ да се каже, съ тая молитва, която би трѣбало да бѣде добрѣ известна на всѣки ученикъ отъ нашето училище: „Прѣди да напустнѣя тоя столъ, на който съмъ правилъ открития, оставами още това, да въздигнѣя рѣцѣтъ си къмъ Твореца и да възнесѣя очитѣ си къмъ небето съ молитва: Ти който съ вселенската свѣтлина освѣтлявашъ всичко, възвиси нашитѣ мисли, за да пожелаемъ Твоята божественна милость, Твоята любовь за да можемъ кога-да-е да се въздигнемъ до вѣчната свѣтлина на Твоята слава. Благодаря Ти Господи Създателю, за всички ония радости, които почувствувахъ при разглѣждане и изучаване дѣлата на Твоитѣ рѣцѣ! Ето азъ свършвамъ книгата си, която съдържа плодъ на моитѣ трудове; като я пишехъ, азъ се ползувахъ съ умственитѣ способности, съ които си ме надарилъ Ти. Прѣдъ всичкитѣ чловѣци азъ показвамъ и описвамъ величието на Твоитѣ създания, показвамъ до толкозъ, до колкото моитѣ слаби и ограничени сили сѣ могли да откриятъ Твоята безконечность. Стараялъ съмъ се да се доближя до истината, а колкото ми е било това възможно; и за това, ако съмъ казалъ или написалъ нѣщо невѣрно, което би било недостойно за Тебе, научи ме за да можъ да си поправа и изгладя грѣшката. Мисля, че не съмъ търсилъ слава мѣжду чловѣцитѣ, като съмъ въздигалъ този памѣтникъ (така нарича той книгата си), който би трѣбало да се въздигне само въ честь и слава на Твоето име. Струва ми се, че не съмъ билъ ни гордъ прѣдъ чудесната и величественна красота на Твоитѣ създания; нѣ и да не е тѣй, бѣди къмъ